

Bırak Okunaksız Kalayım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Temmuz 2023

Tedarikli bir yenilgiyim ben ve istirham ettiğim hüznüme kefilim en çok da ayrık otu addedilen nazenin varlığıyla duayeniyim acıların hem de duraksamadan sevdiğim güvendiğim kadar insanların günahları da boynuma...

Boyunduruğundayım kaderin ve kederin elimden de hiçbir iş gelmez varsa yoksa kitaplarım ve bir köşede kırışık üç beş diploma bir de kimlik numaramla anıldığım başköşesindeyim şehrin baş veren hüznün çiçeklerimle gözlerimle su vermem de kaçınılmaz.

Günü öğüttüm de geldim ve nasıl da övünmüşken dünümler ve annem beni hiç dövmedi dizlerini de asla sadece üç bel sıyrık kalemin battığı yerden güller açılırken en çok da annem beni andığında yüzümde açan tebessümler.

Arsız bir yalnızlıkla hemhal.

Asil bir hüznümlerle iştiğal.

Cepkenim de ceplerim de kırık cetvelim de bana en çok yakışan ve ucu sivri kalemimle mil çektiğim sözcüklerim ve güncemle içli dışlı hatmettiğim kadar da hamt ettiğimden de yok iken ötesi.

Ötenazi yaptığım bir hatta birkaç mesleğim var:

Meğerse ben bir şehir magandasıymışım cebimde hüviyetim ve kalemi dayadığım şakağıma her üç kere selam verdiğimde gamsız eşrafıma tefe konduğum acının tav olduğu ve nabzını artık alamadığım çocukluğum kadar çocuksu bir neşeyle ip atladığım sözcük atlasında imgeler parkında yalnızlar kampında ölümle restleşen ölümsüzlüğümse rencide edilen...

Dokunulmazlığımla ilk sıradayım.

Dökümlü eteklerinde mevsimin ve de.

Devirdiğim hüznün kadehlerinde saklı suyun sesiyim sudan bahanelerle yok sayıldığımdan da yok iken ötesi.

Şimdimi deklare ettiğim.

Dünümü imha ettiğim.

Yarınlardan da yok iken ümidim yoktan var edene taptığımla anıldığım yaşarken cihanda çektiğim kabir ve de kadir azabı.

Bir bukalemun misali.

Buyrukları kayıp bir lanetin gizi.

Beyan ettiğim tapulu malım iken kalemim methiyeler dizdiğim mevsimin nazlı kimliği.

"Heceleme beni artık Allah'ım

Bırak okunaksız kalayım

Kaderimin hepsi pekiyi olmasın varsın

Bak, ömrüm eriyor işte."(Didem Madak)

Ne çıkar ne çıkar hem azıcık daha erisem ersem nihayete?

Ne çıkar bu sefer ben hecelesem yaşamı?

Sükût ikrardan gelir madem itiraz hakkım da mı yok?

Ve işte çöken şebeke sisteminde benliğimin bir var olma çabasıdır yazdıklarım...

Ruhun şad olsun, sevgili Didem varsın ömrün az olsun ama öykünle bizlere neler sundun ezelden.

Ve işte kayrasında sessizliğin diken diken olmuşken benim bir yıldız daha kaydı ben geceye ermeden bir yıldız daha kırptı kuyruğunu hem o yıldız aynı zamanda bir hüznün şairiydi kıtladığı ve kırkladığı kadar Samanyolunu sadece önünü bulmak adınaydı tüm gayreti.

Renklerin hası.

Sessizliğin hazzı.

Haiz olunası bir minvalde çöreklenen kara bulutları...

Ben itelemedim ben ötelemedim mutluluğu sadece boykot ediyorum hüznün dehlizinde geçit vermeyen engelleri yok sayamasam da yok sayıldığımın bir sonrasındır ayağımı sıkkan rugan terliklerimle volta attığım o uzun dar koridorda nemalandığımdır şiirlerimin yankıları ve bir yılki atı gibi tepindiğim bir yılan gibi sokulduğum bir yalan gibi bir köşede unutulduğum üstelik ben doğruların hası ve doğrucu Davut'un da kız versiyonu iken sadece yok olmak istiyorum kâinatta tıpkı yok sayıldığım gibi bir ömür yaşadığım cihandan da firar etmek hani olur da...